

Полет Буржоа
Франклин се загуби

Костенурчето Франклин можеше да се пързалия надолу по стръмния склон към брега на реката.

Можеше да брои от едно до десет и обратно – от десет до едно.

Франклин можеше сам да откопчава и закопчава копчетата си.

Можеше дори съвсем сам да отиде чак до къщата на мечето Рошко.

Но на Франклин не му разрешаваха да ходи сам в гората.

Един ден Франклин каза:

– Мамо, искам да играя с мечето Рошко. Може ли да отида до Рошко, мамо?

– Може – разреши майка му. – Но до шест часа трябва да се върнеш за вечеря. Сега ще ти покажа как ще бъдат разположени стрелките на часовника в шест часа. Ето така... И не забравяй – не бива да влизаш в гората!

Франклин забърза по пътеката, мина по мостчето, прекоси поляната с горски плодове и стигна до къщата на мечето Рошко.

Рошко си играеше в градината пред къщи с лисичето Лиско, гъсока Гери и видрата Шуши.

– Е-хо, ето ме! – извика Франклин. – Дойдох. На какво си играете?

– На жмичка – викнаха приятелите му. – Ти жумиш!

Франклин затвори очи и започна да брои. Жмичката беше любимата му игра. Вярно е, че той беше доста бавен, но затова пък беше умен и бързо откриваше кой къде се е скрил. Знаеше например, че Рошко винаги се крие на поляната с горски плодове.

– ... Девет! Десет! Отварям очи! – обяви костенурчето, отвори очи и се огледа. В това време сред малините се мярна рошава кафява лапка, крадешком откъсна няколко малинки и бързо изчезна обратно в малинака.

– Рошко, видях те! Пу за тебе! – викна Франклин.

Под моста Франклин зърна крайчеца на няколко перца и едно лъскаво кожухче.

– Ето го гъсока Гери! Ето я и видрата! Пу за вас! – извика той.

Оставаше му да намери само Лиско. Претърси храстите, надникна и под падналите дънери. Лиско го нямаше. Франклин тръгна по пътеката, мина по мостчето и без да забележи, влезе в гората. Обикаляше дърветата, проверяваше в хралупите, пхаше се в дупките между корените. Претърси навсякъде, но не можа да намери Лиско.

А лисичето въобще не беше в гората. То се бе скрило в къщата на мечето и след малко извика:

– Не можеш да ме намери-и-иш! Не можеш да ме намериш!

Но Франклин не отвърна. Той не можа да го чуе, защото се бе отдалечил много от приятелите си.

– Къде ли е Франклин? – зачуди се Лиско, но всички вдигнаха рамене.

Никой не знаеше къде е костенурчето, затова решиха да си починат и да го изчакат да се появи отнякъде. По едно време мечето Рошко въздъхна:

– Май съм гладен!

– Аз също – кимна гъсокът Гери. – Наближава шест часа. Франклин сигурно се е прибрал вкъщи за вечеря.

– Разбира се, как не се сетихме досега! – извикаха останалите и също забързаха да се прибират.

Когато часовникът удари шест часа, родителите на Франклин започнаха да се ядосват. Вечерята беше готова, а Франклин още го нямаше.

Когато стана шест и половина, те се разтревожиха и тръгнаха да търсят костенурчето. Бащата на Франклин пое по пътечката.

– Франкли-и-ин! – викаше той. – Къде си-и-и?

Майката на Франклин реши да разпита приятелите му.

– Знаеш ли къде е Франклин? – попита тя мечето Рошко.

– Знаеш ли къде е Франклин? – попита тя видрата и гъсока.

– Знаеш ли къде е Франклин? – попита тя Лиско.

Никой не знаеше къде е Франклин.

Всички се разтревожиха.

Смрачаваше се. Франклин се огледа, тръгна наляво, после надясно. Всички дървета изглеждаха еднакви. Всички камъни изглеждаха еднакви. Костенурчето не можеше да намери пътечката.

– Загубих се! – каза си Франклин с треперещо гласче.

Той не можеше да си спомни откъде е дошъл. Не знаеше накъде да върви. Беше уморен, изплашен и съвсем сам. Сам – самичък. Сви се в малката си корубка и зачака. Някой трябваше да го потърси. Някой трябваше да дойде. Разбира се, че ще дойде! Така ли? Всъщност, не беше съвсем сигурен.

По земята пробягаха тъмни сенки.

– Кой е? – прошепна тихо Франклин, но никой не му отговори, защото това бяха сенките на облаците, които започнаха да закриват луната.

– Бу-ху-у! Бу-ху-у!

– Кой е там? – прошепна още по-тихо Франклин, но никой не му

отговори, защото това беше Бухалът, който бухаше от клоните на едно далечно дърво.

– У-у-у-у-у! У-у-у-у-у!

– Кой е там? – почти нечуто прошепна Франклин, но отново никой не му отговори. Виеше вятърът, който се промъкваше сред клоните на дърветата.

Франклин се опита да заспи, но не можа, защото и най-малкото шумолене го караше да подскача от страх.

За да си даде кураж, той започна да си тананика тихичко, но внезапно чу: „Скръц-скръц, скръц-скръц, скръц-скръц, дум!“

– Кой е там? – прошепна уплашено костенурчето.

Никой не му отвърна.

Тогава Франклин чу някакъв друг звук. Като че ли някой викаше името му! Ето, още веднъж...

– Тук съм! Ето ме! Тук съм! – завика Франклин, колкото глас имаше.

– Скръц-скръц, скръц-скръц, скръц-скръц, дум! – иззад дърветата се появиха родителите на Франклин.

– Ето къде си бил! – извикаха те, целунаха го, прегърнаха го здраво и не го пуснаха от прегръдката си.

– Толкова се уплашихме! – каза баща му.

– Обеща, че няма да влизаш сам в гората! – скара се майка му.

– Но аз не го направих нарочно. Стана без да искам! – подсмъркна Франклин. – Търсех Лиско и не забелязах как е станало!

Тримата намериха пътеката и тръгнаха към къщи. Вечерята във фурната беше още топла. След като излапа по две порции от всичко, Франклин обяви, че иска да каже нещо важно.

– Съжалявам, мамо и татко! – започна той. – Извинявайте! Никога вече няма да влизам сам в гората!

– Дори и ако Лиско се е скрил там? – попита майка му.

– Дори и ако Рошко се е скрил там? – попита баща му.

– Който и да се е скрил там! – каза Франклин.

Отдавна беше станало време за лягане. Франклин се вмъкна в своята топла безопасна корубка.

– Лека нощ, миличък! – пожелаха му мама и татко.

Но никой не им отговори, защото Франклин вече спеше.

КРАЙ

© Полет Буржоа
© Екатерина Латева, превод от английски

Paulette Bourgeois

Сканиране и разпознаване: Мария Каменска, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1689>]